

אני טל, בת 27,
**שורדת
זנות**
מהחודש הבא אני גם
**סטודנטית
לרפואה**

מונולוג מטלטל: בחורה מחוננת
שמתוקף נסיבות חייה התדרדרה
לזנות, אבל הצליחה לטפס מהתהום,
למצוא זוגיות בריאה ולהתקבל
ללימודים היוקרתיים

← הביאה לדפוס: יעל גרטי

"אני גאה

אני רוצה לספר את הסיפור שלי. אני רוצה לספר אותך למען אותך נערות שנמצאות עכשיו במקום העצוב והבורד שבו הייתי אני. לטובתך אני רוצה לעצור, להסתכן בחשיפה, לגבגב להן את הרמעות ולומר: יכול להיות טוב יותר, אפשר לצאת מזה. אני שורדת זנות, התעללות ושלושה מקרי אונס. אני גם בוגזיות מאושרת, בריאה בנפשי ובגופי, עובדת ומתפרני-סת ומתחילה בעוד פחות מחודש ללמוד רפואה באחת האוניברסיטאות בארץ. אני לא יכולה לספק הרבה פרטים על איך נראו חיי לפני שהגעתי לזנות. אני יכולה לספר שהייתה לי ילדות פריבילגית. גדלתי בבית גדול ויפה, כתלמידה בתוכניות למחוננים שחלמה להיות רופאה. שום דבר לא גרם לי לחשוב שאי־פעם אגיע לזנות.

בשלב מסוים, בעקבות נסיבות שאני לא יכולה לחשוף, התפאורה הת־חלפה: הבית הגדול הפך לדירה קטנה בפריפריה, עם אם חרי־הורית ושני אחים שהיה עליי לטפל בהם. לאורך שנים עברתי התעללות רגשית קשה מצד מי שהיו אמורים להגן עליי. בין קירות ביתי נאמר לי שאהיה זונה, סוג של נבואה שמגשימה את עצמה.

בגיל 15,

בעקבות המצוקה הכלכלית, התחלתי לעבוד כמלצרית. היה לי קשה לקום בבוקר ללימודים אחרי משמרת של שמונה שעות על הרגליים. הייתי רעבה תמידית, ולפעמים אכלתי בחדר המדרגות הסמוך למסעדה מנות שהייתי אמורה להגיש ללקוחות כפינוק על חשבון הבית. הסתובבתי לבר בעולם והרגשתי שונה.

באותם ימים היה קל לנצל אותי. הכרתי תלמיד י"ב, שהחשבתי כחבר שלי. הוא החשיב אותי כסקס קל. אלה היו החוויות המיניות הראשונות שלי. כהמשך חברה סיפרה לי שיש לה חבר בן 50 שקונה לה מתנות ושאלה אם בתאם לי להיפגש איתו. הוא לקח אותי למסעדות יוקרה ושילם לי 400 שקל על כל מפגש. מצחיק, אבל באותו זמן לא ראיתי את זה כזנות. לנערה הרעבה שהייתי – זו שחוזרת הביתה עם בטן מקרקרת – זה היה המון כסף. לא הייתה לי בעיה לעשות איתו דברים מיניים, פשוט לפעמים הרגשתי שהגוף שלי הוא לא שלי. בתמימות של ילדה חשבתי שהוא רוצה איתי קשר. לפעמים אפילו אמרתי לו: 'אל תיתן לי כסף'. נהייתי מתשומת הלב שלו וחשבתי שבאמת אכתפ לו ממני, כי מה בת 15 יודעת? לא חשבתי שאולי משהו כאן לא בסדר, ואם עלו לי מחשבות כאלה, חשבתי שאולי אני לא בסדר – ולא הוא. רק המון שנים אחר כך הבנתי שזו הייתה זנות, וניצול של ילדה, שלא יודעת שהחוק אמור להגן עליה.

את הכסף שקיבלתי ממנו לא בזכתי. זה לא שהלכתי לשופינג והיה לי כיף. שמחתי שאני לא צריכה להיות רעבה. אלה הדברים שמביאים צעירות לזנות. זה לא שמישהי מתעוררת בבוקר ואומרת: 'בא לי לעבוד בזנות'.

החיים בבית

הלימודים בתיכון ברחתי ושכרתי דירה בתל־אביב. ערב אחד, אחרי העבודה במלצרות, לא היה לי מספיק כסף לשני אוטובוסים כדי להגיע הביתה, היה לי כסף רק לקו אחד. התקשרתי לידיד שלי, שהתגורר ליד התחנה הסופית של הקו הראשון, ושאלתי אם אני יכולה להגיע אליו וללוות ממנו כסף לאוטובוס הנוסף. הוא הציע שאישן אצלו. לא רציתי. שתיתי קצת אלכוהול וכבר היה מאוד מאוחר, או הוא אמר: 'תישני כבר אצלי, אל תדאגי, לא יקרה כלום', אבל כשנכנסתי למיטה הוא אנס אותי.

למחרת הלכתי למטכרה והתלוננתי עליו, אבל הוא כבר עזב את הארץ והעלים לגמרי את הנוכחות שלו מהאינטרנט. הייתי מרוסקת, מנותקת מהמשפחה שלי, ולא היה מי שיעזור לי. בשלב מסוים לא היה לי כסף לשלם שכר דירה. כתבתי בגוגל 'חשפנות' וצלצלתי למספר הראשון שעלה בתוצאות. זה לא היה מועדון חשפנות, אלא קבוצה של חשפניות ממשותכבת בכל הארץ, במסיבות רווקים וכאלה. בני הווג שניהלו את הקבוצה הוו לקחו אותי תחת חסותם. יום אחד הלכנו יחד לקנות בגדים ונעליים שיתאימו להופעות. באחת החנויות רציתי לקנות נעליים ב־300 שקל ובעל החנות הציע שארד לו במקום לשלם על הנעליים. סירבתי.

בהופעות היינו שתיים־שלוש בחורות יחד. הגברים ישבו בחצי מעגל סביבנו, היינו מסירות את הבגדים, עושות 'לאפ דאנס' בזמן שהם מוזיעים ונוגעים בנו. הייתי צריכה להתנתק מהגוף כדי לעשות את העבודה הזו. הכל הרגיש כל כך רז: שאלתי את עצמי, מה תולעת ספרים שכמוני עושה פה? אבל בריזמונית ידעתי שההגעה שלי לעבודה הזו הייתה בלתי נמנעת. על כל הופעה כזו קיבלתי מאות שקלים. פתאום היה לי כסף, כמו שמעולם

הגברים ישבו סביבנו, היינו מסירות את הבגדים, עושות 'לאפ דאנס' בזמן שהם מזיעים ונוגעים בנו. שאלתי את עצמי, מה תולעת ספרים שכמוני עושה פה?

הייתה לי ילדות פריבילגית. גדלתי בבית גדול ויפה, כתלמידה בתוכניות למחוננים שחלמה להיות רופאה. שום דבר לא גרם לי לחשוב שאי־פעם אגיע לזנות

לא היה לי. התחלתי לצבור.

פעם אחת, באמצע הופעה במסיבה, קלטתי שיש בלגן בחדר השינה. התברר שכמה בחורים ניסו לגנוב את הכסף מהתיק שלי. למזלי, מישהו מנע את זה מהם. פתאום קלטתי כמה אני חשופה ופגיעה.

הגבר שניהל את קבוצת החשפניות הציע לי לשכב איתו בתמורה לכסף, וסירבתי. אמרתי לו שלא אגיע לזנות, והוא ענה: 'זה רק עניין של זמן'. פחדתי על עצמי. ראיתי סביבי נשים עמוק בסמים, עמוק בעולם החשפנות, ולא רציתי להגיע לשם. הקפדתי לא לגעת בסמים או באלכוהול. ראיתי בזה משהו זמני, מסיבות כלכליות נטו. היו רגעים שראיתי בעבודה הזו אקט של שחרור, של כוח, תראו כמה כסף אני מרוויחה, ההורים שלי לא מרוויחים כל כך הרבה! לרגעים חשבתי, אולי אני בכלל מעצימה את עצמי. אבל בפנים הייתי בורדה ומרוכאת.

אחרי חצי שנה

נפטרה והרגשתי כמו עלה נידף ברות, לבר בעולם. זו הייתה תחושה מפחידה מאין כמוה. אני זוכרת את עצמי הולכת לבר ברחוב אלנבי, כשאף אחד לא מחכה לי בבית. יכולתי לעשות מה שאני רוצה, אבל הרגשתי כמו אסט־רונאוט אבוד בחלל וכל כך פחדתי. משם הדרך לזנות הייתה באמת קלה. אמרתי לעצמי שעדיף גבר אחד שייגע בי ולא 30 גברים במופע חשפנות. חיפשתי בגוגל 'נערת ליווי תל־אביב' וצלצלתי לאחד המספרים שמ־צאתי. נפגשתי עם סוכן של נערות ליווי במכונית שלו, שהייתה מוארת בפנים בכחול. כבר באותו לילה הוא לקח אותי, יחד עם עוד בחורה, לעבודה הראשונה שלי, בווילה בהרצליה פיתוח. שם חיכו לנו שני בחורים. אמרתי לאחד מהם שזו העבודה הראשונה שלי בזנות. הוא לא האמין לי, כנראה חשב שזה משהו שנשים בזנות אומרות סתם. שככתי איתו, קיבלתי הרבה כסף, וחצי הלך לטוכן.

בפעם השנייה, עם תייר בירושלים, כבר היה לי יותר קשה. לא ידעתי אם מותר לי לסרב לדברים שהלקוח מבקש והרגשתי גועל. שם נפל לי האסימון של 'מה קורה פה?', אבל המשכתי. שמחתי שהארנק שלי מלא כמזומן, שיכולתי להתלכב יפה ולהיראות זוהרת.

אחרי שבעה־שמונה חודשים של עבודה עם הסוכן הפכתי לעצמאית. כמוכן שהסוכן לא אהב את זה וספגתי ממנו איומים. אבל הרצון להשתחרר ממנו היה כל כך חזק, שזה הרגיש כמו סיכון שאני יכולה לקחת.

בשלב מסוים ניהלתי את עצמי ואת הגוף שלי כמו עסק, וזה היה עסק מצליח. עברתי לדירת יוקרה כי מישהו הבטיח לי שישלם עליה ונעלם. כדי להמשיך בחיים האלה לא יכולתי לעצור לרגע כדי לחשוב או להרגיש, כי הכאב היה חזק מדי. כשאתה בשדה קרב, אתה בשדה קרב. הייתי צריכה לומר לעצמי שאני רוצה את זה, שזה טוב לי. כשהתקשרו אליי מארגון בשם 'סלעית', שמסייע לנשים בזנות, אמרתי: 'עזבו אותי, טוב לי איפה שאני'. הרחקתי, לא זיהיתי את עצמי ולא הייתי קרובה לנסות לרפא את הסיפור של החיים שלי.

רוב הלקוחות שלי

היו גברים נשואים, אבל היו כמה יוצאי דופן: היה נער חרדי שעבר טרגדיה אישית, או הרב שלו הביא אותו ושילם עליו. היה איש אחד, די אבוד, שאשתו נפטרה מסרטן ובעיקר חיפש מישהי שתקשיב לו. גברים רבים רצו שאתנהג כאילו שאני החברה שלהם וחיפשו תשומת לב, כדינמיקה שבה הם בשליטה. את זה הכי שנא־תי, כי זה דרש ממני להעמיד פנים שאני באמת מתעניינת באדם שמולי. ההצגה הזו גבתה ממני מחיר גבוה, של שקר וזיוף, והתישה אותי הרבה יותר מהעבודה הפיזית.

בין הלקוחות היו גינקולוג, פוליטיקאי, מרצה באוניברסיטה ואפילו אחד הומרים האהובים בארץ. הרבה זנאים רצו להציל אותי מהעולם הזה והציעו זוגיות או חתונה. היו רבים שרצו בלעדיות, אבל לא יכלו להרשות זאת לעצמם.

באחת הפעמים אחד הגברים שכב איתי והלך בלי לשלם. כעסתי והרג־שתי כל כך מנוצלת, עד היום זה כואב לי. פעם אשתו של לקוח מצאה את המספר שלי בסלולרי שלו, צלצלה אליי ושאלה מי אני. נאלצתי לשקר והעמרתי פנים שאני לא יודעת במי מדובר. אם היא קוראת את הכתבה הזו, אני מבקשת סליחה ששיקרתי.

באותה תקופה עברתי אונס נוסף, על ידי לקוח עורך דין שעדיין עובד במקצוע. כשהגעתי לבית החולים אחרי האונס, הפסיכולוגית לא נפגשה איתי ונאמר לי ש'מי שרגילה לסקס כזונה לא מקבלת טראומה מאונס'. הייתה גם פעם שהייתי מאוד חולה ואושפתי. הרופאים ידעו שאני עוסקת בזנות וקבעו שיש לי מחלת מין, אבל התסמינים לא התאימו. הפצרתי בהם שיטפלו בי, אבל הם זלזלו. יכולתי למות בגללם. הרגשתי שוקפה, חסרת ערך. יום אחד נפגשתי עם לקוח שהיה איש עסקים. הוא היה שיכור ואיים עליי. הייתי מבועטת ולא ידעתי איך להגיב. הצלחתי להרגיע אותו וסירבתי כמוכן לפגוש אותו שוב. למרות זאת הוא חזר לדירה שלי שיכור. לא רציתי להיות איתו, והוא אנס אותי באלימות. התלוננתי עליו במשטרה והוא ישב שנתיים וחצי בכלא. לצערי התברר שאני בהיריון ממנו ועשיתי הפלה. זו הייתה נקודת השפל של חיי, שבה אמרתי שאני לא רוצה להישאר בעולם הזה. תמיד ידעתי שמגיע לי משהו טוב יותר, שמגיעים לי החיים שהיו אמורים להיות לילדה שהייתי, החלום של חיים נורמליים, משפחה, בריאות, נחת, וכן, גם לימורי רפואה.

סביב גיל 21

החלטתי ללכת לטיפול פסיכולוגי במטרה לעזוב את הזנות. ניסיתי כמה פסיכולוגים: כל מטפל שאמר לי שהמטרה שלו היא להוציא אותי מהזנות, נפסל. בסופו של דבר מצאתי מטפל שהסכים לא לשכנע אותי לצאת מהזנות, וידע להכיל אותי בלי לשפוט.

בטיפול הבנתי שהפנמתי את ההתעללות הרגשית שעברתי בילדות והפכתי אותה להתעללות עצמית באמצעות הזנות. אובחנתי עם פוסט־טראומה מורכבת, מהילדות וממקרי האונס, וכמוכן שהזנות עצמה היא טראומה אחת עצומה.

במקביל לטיפול הפסיכולוגי עשיתי קורס הכנה לפסיכומטרי ושיפרתי את ציוני הבגרות. באותה תקופה הכרתי דרך חברים ותיקים בחור בגילי,

שעובד בהייטק, ונוצר בינינו חיבור מידיי וחזק. בשלב זה בטיפול כבר היה דיבור על יציאה מהזנות. לא היה תאריך יעד ועדיין לא הרגשתי שאני במקום שיאפשר מערכת יחסים. מאוד נהניתי להיפגש איתו ומשכתי את הקשר כירידות במשך כמה חודשים. לא סיפרתי לו שום דבר על העיסוק האמיתי שלי, הוא חשב שאני עובדת מהבית בתרגומים.

באחת הפעמים יצאנו למסיבה ופתאום הוא נישק אותי, נשיקה שגרמה לי להרגיש שאולי למרות הכל יש מקום לאהבה בחיים שלי. הבנתי שאני לא יכולה למשוך את זה יותר וסיפרתי לו שאני עוסקת בזנות. הוא היה בהלם מוחלט ונראה נורא עצוב. הדבר הראשון שהוא אמר היה: 'את צריכה לצאת מזה במידי'. זה ממש לא היה פשוט, אבל עשיתי את זה בשבילו.

הגבר שניהל את קבוצת החשפניות הציע לי לשכב איתו בתמורה לכסף וסירבתי. אמרתי לו שלא אגיע לזנות, והוא ענה: 'זה עניין של זמן'

הוא אנס אותי באלימות.

התלוננתי במשטרה והוא ישב בכלא. לצערי התברר שאני בהיריון ממנו ועשיתי הפלה. זו הייתה נקודת השפל של חיי

זה דרש ממני לסמוך עליו בעיניים עצומות, כמו שלא סמכתי על אף אחד בחיי שלי.

מאז אותה נשיקה לא נפגשתי עם אף לקוח. עברתי דירה והחלפתי מספר טלפון. אפשר לומר שיצאתי מהזנות בזכות הטיפול הפסיכולוגי, בזכות החלומות שבערו בי וגם בזכות האהבה, שהייתה הרבק שהחזיק את הכל יחד. בפעם הראשונה בחיי הייתה לי יציבות. הנפש שלי הסירה מגננות ויכולתי להרגיש את מה שלא הרשיתי לעצמי להרגיש כל השנים האלה. אחרי שממים הסוערים נרגעו, עלו דברים מהחשיבה, ויזכרונות שהרחקתי כשהייתי במלחמת הישרדות. פתאום נאלצתי להתמודד איתם בלי לברוח. הייתי צריכה ללמוד איך להתנהל בעולם שפוי, ללא התעללות או זנות. הטיפול עדיין נמשך, ואנחנו נפגשים מדי כמה שבועות.

בבחינה הפסיכומטרית

שעשיתי קיבלתי ציון גבוה מאוד, שפתח בפניי את האפשרות לחשוב על חלום הילדות שלי, רפואה. למרתי לבחינה מאוד ברצינות, נכנסתי לזה בכל הכוח. גם כשעלו מחשבות לוותר, המשכתי להאמין בעצמי וחזרתי לספרים. רצייתי להגיע ללימודי הרפואה ממקום של חווק ועוצמה, עם בשלות רגשית, ולקח זמן עד שהגעתי למצב הזה. אחרי שהתייצבתי מעט והרגשתי שהעיתוי מתאים – נרשמתי ללימודים. לקראת ריאיון הקבלה התלבטתי אם לספר שעסקתי בחשפנות ובזנות, והחלטתי לא להישף. כששאלו אותי איך אתמודד עם מצבי לחץ כרופאה, נוכרתי במצבי הלחץ שאיתם התמודדתי בזנות ואמרתי שאני מאמינה שאצליח להתמודד.

אחרי כל שלב שעברתי בתהליך המיון, הרגשתי את זה מתקרב. לפני כחודש קיבלתי את ההודעה הרשמית: התקבלתי ללימודי רפואה. הרגשתי שסוף־סוף הדברים מסתדרים בשבילי.

באוקטובר הקרוב אתחיל למלוד. אני חולמת לעזור לאחרים ושמחה שאעסוק במשהו שיסב לי גאווה. אין ספק שהפער בין המעמד הכי נמוך בחברה למעמד גבוה ומכובד הוא יוצא דופן.

אני מאמינה שביום שאהיה רופאה, אגלה הרבה הבנה והמלה כשא־עמוד מול אוכלוסיות שזוכות להתעלמות וליחס מזלזל, כדי שאף אחת לא תחוזה את מה שאני חוויתי בבתי חולים בתקופת הזנות. אבל אם יצא לי לטפל במישהי שעוסקת בזנות, קשה לי להאמין שאשתף אותה בעברי. הלוואי שיכולתי לספר בצורה גלויה את מה שעבר עליי

צילום: אלבום פרטי

נעמה גולדברג. "הסיפור של הזנות הוא סיפור של שחזור טראומה"

"יש הרבה נשים מוכשרות וחכמות שעובדות בזנות"

הריאיון עם טל (שם בדוי) התקיים בזכות נעמה גולדברג (49), מי שהקימה ומנהלת את קבוצת הפייסבוק ועמותת "לא עומדות מנגד", המסייעת לנשים ולגברים במעגל הזנות. השיחה עם טל התבצעה בטלפון (מעולם לא פגשנו אותה), וגולדברג הייתה על הקו במהלך כל השיחות. אגב, טל היא זו שפנתה מיוזמתה לגולדברג כדי לספר לה על הדרך שעשתה ועל ההישג הגדול שהגיעה אליו.

גולדברג, דוקטורנטית וחוקרת זנות בתוכנית למגדר באוניברסיטת בראילן, אומרת שהסיפור של טל אינו יוצא דופן. "אנחנו נחשפות לסיפורי חיים של מאות נשים במעגל הזנות וביניהן יש נשים מוכשרות וחכמות - ואין ביניהן נשים לא מוסריות או כאלה שאוהבות סקס או כל מיתוס אחר שמספרים לנו. הסיפור של הזנות הוא סיפור של שחזור טראומה: אין כמעט אישה בזנות שלא נפגעה בילדותה מהזנחה, מהתעללות רגשית, פיזית או מינית. נשים לא בוחרות בזנות, הן מוסללות או מודרדרות לשם, לרוב כקטינות. מקומם אותי שמאשימים את הנשים האלה במצבן: אני פוגשת רק נשים חבוטות, טראומטיות, חרדתיות ואומללות. כולן מייחלות ליום שבו יצאו מהזנות, אבל הן לא תמיד רואות את הדרך החוצה או מוצאות את הכוח לעשות זאת. הדרך של טל לעזור לעצמה הייתה לקבל עזרה מקצועית, בתנאים שלה, באופן שהיה נכון עבורה. כך היא הייתה מסוגלת להתחיל לדמיין לעצמה אופק אחר. ראיתי לא מעט נשים שעשו את מסע השיקום הזה, שדורש כוחות רבים ותקווה. אם יש בין הקוראות אישה שעוסקת בזנות, אני מקווה שהסיפור של טל ייתן לה כוח לבקש עזרה ולהבין שהיא לא אשמה במצבה".

לפניות: lo-omdot.com

בבחינה הפסיכומטרית הראשונה והיחידה שעשיתי קיבלתי ציון גבוה מאוד, שפתח בפניי את האפשרות לחשוב על חלום הילדות שלי, רפואה. אבל לא האמנתי שאי פעם אצליח להגשים אותו

פתאום הוא נישק אותי, נשיקה שגרמה לי להרגיש שאולי למרות הכל יש מקום לאהבה בחיי. הבנתי שאני לא יכולה למשוך את זה יותר וסיפרתי לו שאני עוסקת בזנות

ושאנשים היו מקבלים את זה בלי דעות קדומות. אם אזכה להתנדב במיזם 'רופאות לא עומדות מנגד', שמסייע לעוסקות בזנות, זו תהיה סגירת מעגל מרגשת עבורי. אני מאוד מקווה שלא אפגוש אף לקוח מהעבר במהלך הסטאז', ההתמחות או העבודה כרופאה. זו מחשבה שמעסיקה אותי. אם זה יקרה, אקווה שלא יהיו אותי עם מסכה. אם בכל זאת יהיו אותי, אני יודעת שלא עשיתי שום דבר לא בסדר, מי שניצל ופגע הוא זה שצריך להתבייש.

נשים שעוסקות בזנות

אין זה מרגיש, שאת לבר בעולם, מרגישה פגומה. במשך שנים חשבתי שמהו בי פשוט שבור, אבל אנחנו לא שבורות אלא שורדות, ולהישרדות הזו יש מחיר. יש טיפולים שיכולים לעזור לאחות את השברים וללמד איך להתנהל טוב יותר בעולם. ואל תתייאשי אם את לא מתחברת למטפל הראשון, השני או השלישי. אני באופן אישי ממליצה על טיפול פסיכולוגי בשם DBT (טיפול דיאלקטי-התנהגותי, המבוסס על תרפיה התנהגותית-קוגניטיבית בשילוב פסיכולוגיה בודהיסטית ואימון במיומנויות חיים. י"ג).

ולקוראות 'לאשה' אני אומרת: יש כל כך הרבה סטיגמות סביב נשים בזנות. אפילו המילה פרוצה טומנת בחובה כל כך הרבה שיפוטיות, כאילו אנחנו מנעול ולא בני אדם. אנחנו בנות אדם, עם רקע מורכב של טראומה וכאב עצום, שהוביל אותנו למקום הזה. הליווי שיכולנו לעזור יותר לנערות ולנערות לפני שהם נכנסים למעגל הזנות. אם אתן רואות ילדה שפוגעים בה, שעצובה כל הזמן, אל תהסו לדבר, לגשת, להתערב".

